

Ze had het geluk gevonden. Misschien zelfs ware liefde. Achter het stuur van een Dodge Challenger uit 1971, met een tot in perfectie gerestaureerde motor.

Slippend in de tweede bocht van een onverharde racebaan in het westen van Tallahassee, schakelde Reggie naar de vierde versnelling en vergde alles van haar auto. De opwinding van de race tintelde door haar hele lijf. De motor brulde als een wild dier, terwijl de banden over de baan zoefden en stof opwierpen alsof ze de dag van gisteren letterlijk wilden begraven.

Scheurend over het rechte stuk in de richting van de restjes roze-gouden daglicht die door de hoge dennen heen schenen, vervloog het laatste beetje van Reggies twijfel in de koele septemberbries.

Hiervoor was ze in de wieg gelegd – afgedankte, vergeten oude auto's hun oorspronkelijke klassieke schoonheid teruggeven. En ze had er maar negenentwintig jaar voor nodig gehad om daarachter te komen.

Haha. Kom op, schoonheid. Laat me zien wat je in huis hebt.

De jongens bij de finishlijn – Al, Rafe en Wally – vlagden haar af met hun hoed in de hand.

Dit was geweldig. Echt geweldig. Dit had ze jaren eerder moeten doen. Het veilige schip van haar werk als bedrijfsaccountant verlaten en overspringen op het wankele vlot van haar autodroom.

Tijdens de afgelopen zes maanden had ze haar portie slapeloze nachten wel gehad. Ze had haar mantelpakjes ingeruild voor overalls om een autorestauratiebedrijf te beginnen met Al, die als een tweede vader voor haar was.

Het restaureren van de Challenger was hun eerste grote opdracht. En hun eerste test.

Reggie keek op de snelheidsmeter. De naald gleed moeiteloos naar de 160.

‘Joehoe!’

Ze vloog over de finishlijn, zonder een spoor van auto-onderdelen op het parcours achter te laten. Een gastoeter klonk luid. Enthousiaste mannen moedigden haar schreeuwend aan. Het was hun gelukt.

Terugschakelend reed Reggie richting het middenveld, waar ze de auto al toeterend rond liet slippen en de motor liet loeien, zodat hij kon ademen en zijn zegje kon doen.

Tijdens het bouwen en installeren van deze motor hadden ze veel tegenslagen gehad. Dat waren de momenten geweest waarop de twijfel het duidelijkst zijn kop op had gestoken en Reggie had overwogen haar oude werkgever, Backlund & Backlund, op te bellen en te smeken of ze haar baan terug kon krijgen.

Met een laatste draai over het middenveld zette Reggie de auto stil en sprong eruit, met de motor stationair draaiend. Rafe tilde haar op en zwierde haar in het rond. ‘Het is ons gelukt!’

Toen hij haar neerzette, sloeg Al zijn donkere teddyberenarmen om haar heen. ‘Ik ben zo enorm trots op je, meisje.’

‘Nee, ik op *jou*, Al. Het was jouw idee.’

‘Maar jij was bereid de sprong te wagen.’ Al was een gepensioneerde sergeant bij de marine en de beste vriend van haar vader sinds hij in de jaren zestig bij hem op de lagere school had gezeten. Hij was de drijvende kracht achter de opening van de oldtimerwerkplaats.

Toen Al zes maanden geleden Reggie met het idee had benaderd, had ze maar één vraag: ‘Waar moet ik tekenen?’

Daarna had hij Rafe ingehuurd, een marinier die vlak voor Als pensioen samen met hem gediend had. Rafe verliet de marine na drie missies in Afghanistan en lifte vanuit North Carolina naar Tallahassee op zoek naar ‘Sergeant Al’.

Wally kwam het laatst bij de stilstaande auto aan. ‘Ik vind haar echt een schoonheid. Reg, jij rijdt beter dan Danica.’

Ze vloog de kleine roinek, met zijn witte haar dat onder zijn baseballpet uit piekte, om de nek.

‘Wally, er is niemand beter met motoren dan jij en daar durf ik mijn eerstgeborene onder te verwedden.’

Wally spuugde, een oude gewoonte die hij had overgehouden aan de dagen dat hij nog tabak pruimde. ‘Reg, je moet niet gokken met wat je niet hebt. Voordat er een kind komt, zal je eerst een vent moeten vinden.’ Wally slenterde om de auto heen. ‘Rafe, heb jij wat horen ram-melen in de motor? Ik dacht dat ik iets hoorde bij de achtste cilinder.’

Wally – de autofluisteraar.

‘Laten we kijken of we het tijdens het ritje terug naar de werk-plaats kunnen horen,’ zei Rafe, terwijl hij zich over de motorkap boog om naar afwijkende geluiden te luisteren.

De werkplaats was een oude, rode schuur die Al een eind buiten Blountstown Highway had gevonden. Ze waren er blij mee, omdat de schuur groot en hoog was, met een stevig dak. Maar vooral omdat hij goedkoop was.

‘Hé Reg,’ klonk een luide basstem over het middenveld, ‘we hadden toch een afspraak om zeven uur?’ De irritatie klonk erin door.

Reggie tuurde tegen de zon in en zag Mark op haar afkomen. Van-avond had ze met hem afgesproken.

‘Mark... hoi...’ Reggie trok haar telefoon uit de zak van haar over-all. Was het al zeven uur? Nee, het was geen zeven uur. Het was half acht. Eén over half acht om precies te zijn. Ze was te laat. ‘Het spijt me zo.’ Ze liep naar Mark, die aan de andere kant van de auto stond. Over haar schouder keek ze even naar Wally en trok een gek gezicht. ‘We moeten nog een laatste ritje met de auto maken. Wally heeft een afwijkend geluid in de motor gehoord.’ *Dat* gedeelte van haar excuus klopte in elk geval. ‘Danny Hayes komt haar morgenochtend ophalen en we moeten zeker weten dat ze tiptop in orde is.’

‘Wally en Al kunnen dat probleempje prima oplossen, Reg.’ Mark

veegde met zijn vinger over de stoffige motorkap en keek nadrukkelijk op zijn horloge. ‘We zijn al veel te laat.’ Hij staarde naar haar overall.

‘Wildeste je dat aanhouden?’

‘Ja, dat is de laatste modetrend, Mark. Overalls met smeervlekken.’ Reggie tilde haar voet op. ‘Maar ik trek wel een paar laarzen met hakken aan. Lijkt je dat niet mooi?’

‘Je zet hem goed op zijn nummer, Reg.’ Rafe gaf haar een vriendschappelijke stomp toen hij om de auto liep om op de bestuurdersstoel te gaan zitten.

‘Rij voorzichtig, Rafe. Neem de auto mee terug naar de schuur en zorg dat ze schoon wordt, oké?’ Ze ritste haar overall los en stapte eruit. Daaronder droeg ze een spijkerbroek en een zwart shirt met een geplooid V-hals – de perfecte uitmonstering voor een avondje gebakken vis eten. Zelfs als de vent die het etentje organiseert waanzinnig rijk is.

Terwijl ze haar in elkaar gefrommelde overall door het raam aan Rafe gaf, trok ze een grimas vanwege het verontrustende toontje dat in haar woorden doorklonk. Ze leek wel een overbezorgde moeder... ‘Maak het interieur, het exterieur en zelfs de binnenkant van de wioldoppen perfect schoon.’

‘Goed, baas.’ Rafe grijnsde en gaf gas, terwijl Wally over de motor gebogen stond, met zijn oren gespist op het mysterieuze geluid.

Al gebaarde naar Reggie dat hij haar even wilde spreken. ‘Reg.’ Zijn stem brak en zijn bruine ogen waren vochtig. Hij snoof, rechte zijn rug en ademde diep in. ‘We hebben het goed gedaan, meisje.’

‘Dat hebben we zeker.’ Tranen welden op in haar eigen ogen. ‘Ik sta bij je in het krijt, Al. Nu moeten we alleen nog uitvogelen waar we de volgende opdracht vandaan gaan halen. Ik dacht –’

‘Geniet van je avond, Reg.’ Al pakte haar bij de schouders en draaide haar om. ‘Ik wilde je gewoon even vertellen dat ik trots op je ben. Ga nu maar. Maak plezier. Lach. Geniet van je succes.’

‘Ja, we zijn een succes, hè?’ Ze lachte.

‘Een succes dat weliswaar uit één auto bestaat. Maar inderdaad, tot nu toe hebben we het goed gedaan.’

‘Al, wat als we –’

‘Meisje, ga plezier maken met je liefje.’

‘Het is mijn liefje niet.’

‘Ook goed. Ga nu maar. Veel plezier. Miriam wacht thuis op me met de kleinkinderen. Vanavond heb ik een “popcorn en Disneyfilm”-avond.’ Al lachte bulderend. Hij had de tijd van zijn leven.

‘Nou, goed.’ Ze veegde met haar handen over haar broek. ‘Daar ga ik dan.’

‘Goed. Daar ga je dan,’ echode Al haar woorden.

‘Luister, als er iets is, moet je me bellen.’

‘Reg, wat zou er op een dinsdagavond om half acht nou kunnen gebeuren?’

Al pakte haar bij de schouders en draaide haar naar Mark.

‘Ga plezier maken! En dat is een bevel.’

‘Ja, sergeant Love.’

Terwijl ze met Mark naar zijn auto liep, ademde ze diep uit, waarbij ze haar hand tegen haar middel drukte. Het was haar gelukt. Het was hun gelukt. Een hele auto gerestaureerd.

‘We hadden weinig meer dan het chassis toen we aan de Challenger begonnen te werken,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen Mark.

‘De oude heer McCandless zal zich afvragen waar we blijven.’

Mark richtte zijn afstandsbediening op de gloednieuwe Porsche die bij de ingang van de baan stond. ‘Wat was er nou zo moeilijk aan zeven uur, Reg?’

‘Ik was aan het werk.’ Ze rende voor hem uit, zwaaiend en juichend naar de Challenger die Rafe, Wally en Al het parcours af reden in de richting van de werkplaats.

‘Laten we gaan,’ riep Mark.

Reggie ging naast hem in de Porsche zitten, vol vertrouwen dat ze eindelijk haar bestemming had gevonden.

Rustige countrymuziek klonk door Marks speakers, terwijl zijn Porsche naar de Golfkust zoefde.

Reggie nestelde zich in het Italiaanse leer en volgde met haar ogen de helderrode strepen die de horizon in het westen doortrokken. Kon het leven perfect zijn? Of bijna? Voor het eerst sinds het overlijden van haar moeder leek het leven te kloppen.

Het nieuwe bedrijf dat ze samen met Al had opgestart en het werk aan de Challenger hadden haar stabiliteit gegeven, haar onrust be- teugeld. Haar hart vroeg zich niet langer af of er niet meer was in het leven.

‘Ik heb gisteren met Eric Backlund gegolfd.’ Mark was op zijn der- tigste een van de beste vastgoedontwikkelaars in Florida. Hij lunchte met congresleden en golfte met directeuren, waardoor hij steeds meer afstand nam van zijn vroegere ik: het magere kind met de droevige ogen dat in een roestige caravan woonde.

‘Heeft hij nog steeds een handicap van zeven?’ vroeg ze. Haar voormalige werkgever nam elke gelegenheid te baat om op kantoor rond te bazuinen hoe goed hij een klein wit balletje met een dunne houten golfstok kon raken.

‘Hij heeft naar je gevraagd, en wil weten wanneer je terugkomt.’

‘Wanneer Tallahassee onder een sneeuwstorm bedolven wordt.’ Ze liet haar raampje zakken. De vochtige lucht stroomde langs haar gezicht en bracht wat verkoeling. Ze kreeg het warm van dit gesprek.

‘Kom op, Reg. Je moet slim zijn, vooruitdenken. Dus, bravo. Je hebt een klassieke auto gerestaureerd.’ Hij haalde zijn handen van het stuur voor een kort applausje. ‘Je hebt jezelf en iedereen bewezen dat je met de grote jongens mee kunt doen. Nu is het tijd om aan je toekomst te denken.’

‘Nog niet helemaal met de grote jongens. We hebben pas één auto gerestaureerd, dus hou je sarcasme maar voor je.’ Wilde hij haar in één adem op haar plaats zetten en vertellen wat ze moest doen?

Reggie negeerde het schuldgevoel dat aanklopte, het verlangen om anderen tevreden te stellen, om voor de veilige weg te kiezen. Daar-

door was ze in het accountantsvak terechtgekomen. Pa had gedacht dat het een goede loopbaan voor haar zou zijn, en een tijdlang was het dat ook geweest. Maar ze had haar lesje geleerd, nu was het haar beurt om te doen wat zij wilde.

‘Een beetje sarcasme is goed om iemand de ogen te openen,’ zei Mark.

‘Echt? Wat een wonder dan dat Jezus het nooit gebruikte toen Hij goede daden verrichtte en mensen genas. Luister, Mark,’ ze draaide zich naar hem om. ‘Ik ga niet terug naar Backlund & Backlund, zelfs niet als het niks wordt met het restaureren van auto’s. Zet dat dus maar uit je hoofd en laat anderen dat ook doen. Ik ga nog liever op de groenteafdeling van de supermarkt werken.’ Ze leunde achterover en keek recht vooruit, haar blik gevestigd op de strepen licht die de koplampen op het wegdek maakten. Haar behaaglijke gevoel en het idee dat ze het goed voor elkaar had, losten in het niets op.

‘Prima, laten we accounting vergeten,’ zei Mark, terwijl hij zich klaarmaakte voor plan B. Ze kende Mark al bijna twintig jaar en hij had altijd een plan A en een plan B, C, D en E.

‘Maar Reg, waarom in vredesnaam auto’s? En dan oude auto’s? Je bent veel te slim en getalenteerd, je ziet er te geweldig uit om de hele dag een overall te dragen en je hoofd in een stinkende motor te steken.’ Hij ging langzamer rijden en leunde naar buiten om op een straatnaambord te kijken dat achter een boom verstopt zat. ‘Je kunt goed met mensen omgaan,’ ging hij verder. ‘Ze komen op je af en vertellen je hun verhaal. Weet je nog die vrouw op het kerstdiner bij mij op kantoor vorig jaar? In de rij voor het buffet heeft ze je haar hele levensverhaal verteld. Ze heeft het nog steeds over je.’ Hij schudde zijn hoofd en gaf gas, terwijl hij speurde naar het volgende straatnaambord. ‘Waarom word je geen politica?’

‘Ha! Politiek? Dan werk ik nog liever voor Backlund & Backlund, *Criminele* Overheidsfinanciën.’

‘Grappig, hoor. Backlund heeft een goede naam en dat weet je heus wel.’

‘Zelfs als ze dat niet hadden, zou ik nog liever voor hen werken dan de politiek in gaan.’

Ze draaide zich naar Mark. ‘Ken je me dan *niet*? Na zo veel jaar?’

‘Ik ken je *wel*. Misschien wel beter dan je jezelf kent. Reg, je zou een goede politica zijn. Je zou meer om de mensen geven dan om je eigen macht of rijkdom.’ Hij minderde vaart bij het volgende straatnaambord en stuurde de auto met een ruk naar links. Ze verlieten de weg en reden een modderige, onverharde oprijlaan op.

Hij schakelde terug en mopperde. ‘McCandless ontwikkelt complexen die miljoenen dollars waard zijn. Je zou toch verwachten dat hij zijn eigen oprijlaan zou laten bestraten.’

Maar hij had te snel geoordeeld. De auto bereikte een open plek die uitkwam op een oprijlaan van kiezelstenen. Onder een hoge zuilengang boog die naar de voordeur af.

Reggie tuurde door de voorruit naar de eerste verdieping en de gepunte daklijsten. ‘Een paleis midden in Wakulla County.’ Ze lachte. ‘Ik dacht dat ik alles gezien had.’

‘McCandless is een beetje excentriek, maar hij weet alles van vastgoedontwikkeling.’

‘Laat me raden. Jij wilt zijn steun voor een van jouw projecten.’

‘Klopt, voor iets wat we op St. George ontwikkelen.’ Mark zette de auto in zijn vrij en een bediende in een rood gilet haastte zich de trap af. Een tweede bediende opende Reggies deur. Haar maag rommelde toen ze de sterke geur van gebakken vis rook.

‘Bedienden,’ zei ze, terwijl Mark naast haar kwam lopen en toekeek hoe de man zijn auto wegreed. ‘Wat een snobisme. Dat is echt niets voor Wakulla County.’

Wakulla County was een plaats voor rooinekken, harde werkers, haar soort mensen. Niet voor bedienden die de stenen trappen van een huis af kwamen rennen. Of, beter gezegd, van... een paleis.

‘Vind je het niet prachtig?’ Mark liet zijn arm om haar middel glijden. ‘Op een dag zal ik dit ook allemaal hebben, schatje.’

Schatje?

‘Nou, mij niet gezien.’ Reggie schudde zijn arm van zich af en liep voor hem uit een verlicht pad op. Misschien gedroeg ze zich paranoïde, maar het leek er steeds meer op dat Mark een plaatsje voor haar reserveerde in zijn toekomstbeeld vol rijkdom. Een beeld waarin zij niet thuishoorde.

Wat was er met hem aan de hand? Wanneer waren de dingen tussen hen veranderd?

Ze waren al heel lang vrienden. *Gewoon vrienden.*

Hoewel ze het niet met zo veel woorden hadden afgesproken, gingen ze samen naar bruiloften, kerstdiners en andere aangelegenheden als de ander geen partner kon strikken. Maar Mark had een hele rits vriendinnen. Zijn liefdespad was bezaaid met prachtige vrouwen.

‘Hoor je nog weleens wat van Monica?’ zei Reggie op luchtige toon toen hij naast haar kwam lopen. Mark had de schoonheid met de donkere huid op een lunch voor congresleden ontmoet en daarna had Reggie hem vier maanden niet meer gezien. ‘Ik dacht dat zij misschien de ware was.’

‘Ze is naar huis gegaan en heeft zich verloofd met haar oude schoolvriendje.’

‘Nu al? Dat is snel.’

‘Ze zocht alleen maar troost bij me toen haar relatie net uit was, en eerlijk gezegd zag ik geen toekomst voor ons samen.’

Mark raakte haar elleboog aan en stuurde haar lichtjes over het pad in de richting van een witharige figuur die wel iets weg had van het boegbeeld van Kentucky Fried Chicken: McCandless.

Reggie was nog nooit verliefd geweest. Niet dat ze dat niet wilde, maar, nou ja, ze had *hem* nog niet ontmoet. De ware. De liefde van haar leven.

Trouwens, ze had niet het idee dat ze een man nodig had om een gelukkig leven te leiden. Ze ging liever in haar eentje naar feesten en bruiloften, waar ze het prima naar haar zin had met haar familie en vrienden. Als ze echt een date nodig had, deed ze liever

een beroep op haar beste vriendin, Carrie Mitchell, dan op Mark, omdat het Carrie een excuus gaf om een paar nieuwe schoenen te kopen.

‘Voordat we te veel in dit feest opgaan...’ Mark liet zijn hand in de hare glijden en trok haar ineens van het pad af. Een golf van angst overspoelde haar en deed haar huiveren.

Niet doen Mark...

‘We zijn...’

De telefoon in de zak van Reggie's spijkerbroek liet zijn deuntje horen. *Gelukkig*. Ze rukte haar hand uit die van Mark om haar telefoon te pakken. Saved by the ringtone. Ze was nog nooit zó blij geweest het lijflied van de Florida State University te horen.

‘Het is Al,’ zei ze, en ze draaide het scherm zo dat hij het kon zien. ‘Hallo, is alles goed?’ Reggie lachte zachtjes, opgelucht dat ze afstand kon nemen van Mark en de warmte van zijn hand om de hare kwijt kon raken. ‘Vertel me alsjeblieft niet dat je de Challenger in de prak hebt gereden.’

‘Alsjeblieft zeg, Reg... Met de Challenger is niets aan de hand. Rafe heeft haar glimmend gepoetst, als een spiegel. Ik bel omdat ik dacht dat je wel wilde weten dat we waarschijnlijk onze volgende opdracht binnen hebben.’

‘Wat? Wie?’ Haar hart bonkte. *Dat is geweldig!* ‘Een Starfire 89?’ Ze lachte. ‘Als je ja zegt, zweef ik de hele weg naar huis.’

‘Een Starfire 89? Meisje, ben je wel goed bij je hoofd?’ Al lachte luid. ‘Hoe zou de zeldzaamste auto ter wereld in Dixie terecht kunnen komen? En dan ook nog in onze kleine werkplaats?’

‘Een meisje mag toch dromen?’ Waarom niet? Haar dromen, samen met haar wilskracht, hadden haar bevrijd van Backlund & Backlund.

Dromen vormden haar inspiratie voor het restaureren van haar eerste auto. Al had dan wel het bedrijf bedacht, maar Reggie was degene geweest die Danny Hayes had omgepraat om hun een kans te geven met zijn Challenger.

Er was dus niets mis met een beetje dromen. Op een dag zou ze

haar Starfire 89 krijgen. Nou ja, misschien niet, maar ze zou in ieder geval achter het stuur ervan zitten. Ooit.

‘Je hebt dromen en je hebt waanzin, Reg. Als er ooit een Starfire 89 op mijn pad zou komen, zou ik je niet bellen, maar naar je toe vliegen om het je persoonlijk te vertellen. En je zult, voordat ik iets gezegd heb, al weten wat ik je kom vertellen. Mijn prachtige zwarte gezicht zou dan namelijk zo wit zijn als een spook.’

Ze lachte. ‘Daar kijk ik naar uit. Maar wat voor auto hebben we dan *we?*’

Al had gelijk. Als ze in de restauratie wilden werken, konden ze maar beter realistisch blijven. Er waren maar zeven Starfires 89 – een van ’s werelds eerste racewagens – gemaakt, in opdracht van de groothertog van Hessenberg in 1904. Het bestaan van zes daarvan was bekend. Vier stonden in musea. Twee waren het eigendom van miljardairs. Eentje, het origineel, was in de loop van de tijd verdwenen. Misschien vernietigd door oorlogen, of regen en sneeuw, of iemand die op zoek was naar oud metaal. Wie zal het zeggen? Of misschien stond de auto ergens te wachten tot iemand hem zou redden.

‘Ik heb iets wat bijna zo goed is als een Starfire, Reg. Een Duesenberg.’

Ze blies al haar adem uit. ‘Nee, Al... Kom op... Dat kun je niet... Een Duesy?’ De lucht wervelde snel en koel om haar heen, met de geur van gebakken vis. Eventjes dacht Reggie dat ze zweefde. ‘Je maakt een geintje. Nee, dat doe je niet. Je zou geen geintjes maken over een Duesenberg!’ Ze beefde. ‘H-hoe? W-wie? Wanneer?’

‘Een maatje van de marine –’

‘Leve de marine.’

‘... is een tijdje terug met pensioen gegaan en heeft zichzelf een Duesenberg uit 1935 cadeau gedaan. Hij belde of ik misschien iemand wist met de juiste kwalificaties om hem te restaureren.’

‘Wij. Ik. Jij. Ons.’ Reggie sloeg met haar hand op haar borst. ‘Heb je hem verteld dat wij de restauratie kunnen doen, Al?’

Mark gaf een rukje aan haar mouw. ‘Reg, je bent hier voor mij. Bel Al later. McCandless staat te wachten en ik wil je aan hem voorstellen.’

Ze siste dat hij stil moest zijn en wimpelde hem af.

‘Ja, maar dit is een heel bijzondere auto. We hebben misschien niet genoeg referenties, maar we zijn vrienden en hij vertrouwt me. Hij zal het overwegen.’

Reggie rechtte met een ruk haar schouders. ‘Wat? Bel je me met een misschien-krijgen-we-hem-Duesy? Bel hem op. Zeg hem dat *wij* de juiste mensen zijn voor de opdracht.’

‘Laten we niet te gretig overkomen, Reg. Laten we hem een dag geven om erover na te denken. Hij heeft net zes miljoen dollar aan een auto uitgegeven. Dit gaat hij echt niet overhaasten. Als we hem onder druk zetten, verliest hij zijn vertrouwen in ons.’

‘Oké, oké...’ Zes miljoen dollar. Reggies accountantsbrein calculeerde de druk die een investering van zes miljoen dollar zou geven en haar enthousiasme bekoelde een beetje. ‘W-we kunnen dit doen, toch?’

‘Jawel, maar heel voorzichtig aan. Dat betekent dus veel onderzoek verrichten en ons best doen om de juiste materialen en onderdelen te vinden. En dat wat we niet kunnen vinden of kopen, moeten we precies volgens de specificaties namaken. Maar inderdaad, Reg, we kunnen dit doen. Elke dag een stapje verder, een onderdeel per keer.’

Toen Reggie ophing, zag ze dat Mark aan de rand van het verlichte pad op haar stond te wachten.

‘Het is een blijvertje, hè? Dat autobedrijf van jou?’

‘Inderdaad.’ Ze stond naast hem, stopte haar telefoon terug in haar broekzak en liet het gesprek met Al nog een keer afspelen in haar hoofd. Ze werd er weer enthousiast van.

‘Een vriend van Al heeft een Duesenberg gekocht. Hij zoekt iemand om hem te restaureren.’

Mark floot en na een korte stilte zei hij: ‘Reg, het is maar dat je het weet: ik ben ook een blijvertje.’

Ze keek hem aan, zijn gezicht werd verlicht door de gloed van de dansende gouden vlammen van de tuinfakkels. Mark was knap en

lief, maar wel arrogant. Zijn mannelijke zelfvertrouwen werd alleen wat getemperd door overblijfselen van het eenzame jongetje dat onder de kale lamp bij de deur van een bouwvallige caravan had zitten wachten tot zijn moeder thuis zou komen. Reggie zag hem nog steeds zo. Het kind dat een vriend nodig had. Dat ergens bij wilde horen. Ze hield van hem, maar alleen als van een vriend.

‘Ik meen het,’ zei hij, en hij streek zachtjes met zijn vingers over haar gezicht.

‘Mark,’ voorzichtig bewoog ze zijn hand bij haar gezicht vandaan, ‘je bent een van mijn beste vrienden, maar —’

‘Stop.’ Hij zwaaide zijn hand door haar blikveld. ‘Ik heb trek. Laten we gaan eten. Ik had al zin in die vis voordat we hier aankwamen.’ Hij greep haar hand vast. ‘Laten we eerst McCandless even begroeten.’

‘Als je me niet mijn zegje laat doen, verandert dat niets aan wat ik je wil vertellen, hoor.’

Hij stond meteen stil en keek haar aan. ‘We lijken op elkaar... jij en ik. Verwond door het leven. Ik doordat mijn vader me verlaten heeft en mijn moeder twee of drie banen tegelijk had om brood op de plank te krijgen. Jouw moeder werd vermoord toen je twaalf was. Maar we hebben wat van ons leven gemaakt. Tot dat gedoe met dat autobedrijf van jou. Dat zie ik als een soort van *younglifecrisis*...’

‘Ik zit niet in een crisis. Mark, je luistert niet naar me. Dit is het leven dat ik wil leiden. Ik heb papa’s advies opgevolgd wat betreft mijn opleiding en beroepskeuze, maar die tijd ligt achter me. Nu volg ik mijn hart.’

‘Oude auto’s? Hou je me voor de gek?’ Hij strekte zich naar haar uit. ‘We zouden een droompaar vormen, Reg. Jij met je gevoel voor cijfers en omgang met mensen en ik met mijn gave om goede investeringen te vinden en deals te sluiten.’

‘Speelt liefde daar nog enige rol van betekenis in?’ Ze werkte zich langs hem heen, op weg naar het buffet. Hij kon McCandless mooi zelf gedag gaan zeggen. Niet met haar op sleeptouw als onderdeel van het toekomstige droompaar ‘Mark en Reggie’.

Ze had eerder die avond gelijk gehad. Achter het stuur van een Dodge Challenger uit 1971 had ze geluk gevonden, zelfs een beetje liefde. En voorlopig zou ze het wat de liefde betreft daarbij houden.

2 maart 1914

Meadowbluff Palace

Een jaar was voorbijgegaan sinds vaders voortijdige en verdrietige dood. Mama, Esmé en ik voelden ons nog steeds verloren zonder zijn troostende aanwezigheid, maar kenden ook weer wat vreugde en plezier.

Mama houdt zich bezig met haar verplichtingen en hetzelfde geldt voor oom Francis, de hertog tegen wil en dank, zoals mama hem noemt.

Hij is nogal verzot op mij, omdat ik zijn titel zal erven. Mama maakt zich zorgen dat zijn genegenheid voor mij en zijn verlangen dat ik groothertogin zal worden hem ervan weerhouden hebben een bruid te kiezen en nageslacht voort te brengen. Maar ik geloof dat hij nooit getrouwd is omdat hij nog steeds van Lady Rosamond houdt.

Oom heeft het er nooit over, maar ik geloof dat ze zijn hart gebroken heeft door zijn huwelijksaanzoek af te wijzen en zo spoedig daarna te sterven. Arme oom!

Dus hij verafgoodt mij en Esmé. Al zo lang als ik me kan herinneren, lang voordat hij groothertog van Hessenberg werd.

Ik geloof dat hij papa en grootvader de laatste tijd mist. Hij lijkt na zijn reis naar Rusland en Duitsland nogal veel moeite te doen om de banden met neef Nicolaas en neef Wilhelm aan te halen. Ik voel dat zijn hart bezwaard is sinds hij terug is. Hij loopt door de gangen met zijn hoofd gebogen en zijn handen stijf op zijn rug. Vroeger was hij altijd zo vrolijk en opgewekt en nodigde Esmé en mij

vaak uit om naar zijn geliefde ragtime op de fonograaf te luisteren. Hij heeft een nieuwe secretaris aangenomen, Otto Pritchard, een jonge student. Oom vindt het volgens mij nog erger dat hij niet kan lezen en schrijven dan dat hij door Lady Rosamond is afgewezen. Maar daar praat hij ook nooit over.

Vanmorgen is hij naar Brighton gevaren voor een ontmoeting met neef Nathaniel. Daarna is hij doorgereisd naar Londen, om neef George te zien.

Mama fluisterde me tijdens het theedrinken toe dat Lord Chamberlain gelooft dat er binnenkort een oorlog zal uitbreken. Ze staat steeds vroeg op en neemt dan een rijtuig naar de St. John-kapel. 's Middags, vóór theetijd, zit ze in haar schommelstoel voor het haardvuur in de salon, met haar bijbel op schoot. Haar lippen bewegen dan in een stil gebed. Volgens oom is het geloof voor de zwakken. Maar mama zegt dat het geloof voor de sterken is, omdat er een moedig hart voor nodig is om te geloven in wat je niet kunt zien. De ogen van ons hart vertellen ons verstand wat de Geest zegt.

En ik? Ik voel de last die oom en mama dragen, maar ik zet mijn scholing in Scarborough voort. Oom staat erop dat Esmé en ik goed onderwijs krijgen, zodat we 'niet voor de jongens onderdoen', zoals hij graag zegt. Mama vindt hem te progressief, maar ik hou ervan om te studeren en ben best goed in wiskunde.

Ik denk dat ik nu beter kan stoppen met het schrijven in mijn dagboek. De geur van Berta's versgebakken cakes dringt tot mijn kamer door en het water loopt me in de mond. Het is bijna theetijd en daarna moet ik studeren. Frans, daar heb ik zo'n hekel aan!

Alice